

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1456/2015
18.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца З.В. из Б., чији је пуномоћник Д.Р., адвокат из Д., против туженог Л.у. Г.Р. у Д., чији је пуномоћник у ревизијском поступку М.В., адвокат из Д., ради поништаја решења о отказу уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 369/13 од 26.04.2013. године, у седници одржаној 18.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 369/13 од 26.04.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину – Судске јединице у Деспотовцу, П1 183/12 од 26.10.2012. године, поништено је као незаконито решење туженог број 86/11 од 22.02.2011. године, којим је тужиоцу отказан уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности број 244/08 од 12.11.2008. године због престанка потребе за његовим радом; па је тужени обавезан да тужиоца врати на рад. Одбијен је део тужбеног захтева тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да га врати на радно место управника ловишта, као неоснован. Тужени је обавезан да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка исплати 61.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 369/13 од 26.04.2013. године, ставом I изреке, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена је наведена првостепена пресуда. Ставом II изреке одбачена је као недозвољена жалба туженог изјављена против става трећег изреке наведене првостепене пресуде.

Против наведене правноснажне пресуде донете у другом степену и то против одлуке садржане у ставу I изреке, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Тужилац је поднео одговор на ревизију, предлажући да се иста одбије.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 72/11) који се у овом парничном поступку примењује на основу члана 506. став 2. истог закона, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана. Доношењем побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се уопштено наводи да је доношењем побијане пресуде учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, али без конкретизације те одредбе, да би се могла испитивати основаност ових навода.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је ветеринарски техничар IV степена стручне спреме који је својевремено засновао радни однос код туженог, код кога је у једном периоду био управник ловишта до 2007. године, када је одлуком председника ЛУ разрешен те функције. Након тога, тужени је са тужиоцем закључио уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности бр.244/08 од 12.11.2008. године, којим је у члану 1, констатовано да му радни однос код туженог тече од 12.06.1987. године на радном месту техничког секретара, док је чланом 2. истог уговора тужилац одмах распоређен да обавља послове стручног радника на фазанерији, а чланом 3. истог уговора му је утврђена зарада за то радно место. Тужилац је против туженог водио спор за поништај чланова 2. и 3. овог уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности од 12.11.2008. године, у којем је исходовао правноснажну (делимичну) пресуду Општинског суда у Деспотовцу ПП бр.518/08 од 13.04.2009. године, којим је делимично усвојен његов тужбени захтев и поништени чланови 2. и 3. наведеног уговора. За време трајања тог парничног поступка тужени је два пута удаљавао тужиоца са рада на по три месеца, а против тужиоца је био поднео и кривичну пријаву за наводну послугу новцем и фалсификовања исправе, од ког кривичног дела је тужилац ослобођен правноснажном пресудом К бр.9/09 од 28.05.2009. године. Такође је утврђено да је у време закључења наведеног уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности од 12.11.2008. године, Комунална инспекција – Одељење за инспекцијске послове Општинске управе Д. 04.04.2008. године, донела решење по коме тужени не испуњава услов за држање фазанске дивљачи, због чега је забрањен рад фазанерије, па је Управни одбор туженог 17.01.2011. године донео одлуку о престанку рада фазанерије, као и одлуку о укидању радног места стручног радника на фазанерији. У то време тужени је, поред тужиоца имао још двоје запослених у радном односу на неодређено време, због чега није постојала обавеза туженог за доношење програма решавања вишка запослених. Побижаним решењем туженог од 22.02.2011. године, тужиоцу је отказан уговор о раду на основу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, због престанка потребе за обављањем посла стручног радника на фазанерији и исплаћена му је отпремнина. Осим што је чланом 2. уговора о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности од 12.11.2008. године, тужиоца преместио на радно место стручног радника на фазанерији (који члан је поништен наведеном правноснажном пресудом) тужени га није распоредио на то радно место ни једним другим актом, нити је доказао да је тужилац обављао те послове.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови закључили да побијано решење туженог о отказу уговора о међусобним правима,

обавезама и одговорностима од 22.02.2011. године није донето законито у складу са чланом 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, јер тужилац тада није ни радио на пословима стручног радника на фазанерији, нити је на тај посао био распоређен (а имајући у виду да су чланови 2. и 3. тог уговора поништени правноснажном пресудом) да би постојао оправдани разлог за отказ који се односи на потребе послодавца услед економских, технолошких или организационих промена. Такође су судови правилно закључили да тужени није доказао да је тужилац обављао послове тог (укинутог) радног места, а да је на њему терет доказивања те чињенице применом члана 9. став 2. ратификоване Конвенције међународне организације рада број 158. и члана 231. ЗПП. Следом правног закључка о незаконитости побијаног решења о отказу, правилно су обавезали туженог на реинтеграцију тужиоца, на основу члана 191. Закона о раду.

Исплата отпремнине је само један од разлога за оцену испуњености законских услова за отказ уговора о раду због тзв. технолошког вишка, у смислу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду, па чињеница што ју је тужени исплатио тужиоцу у складу са чланом 158. Закона о раду, сама по себи не утиче на правилност закључка о незаконитости побијаног решења о отказу. Зато нису основани ревизијски наводи туженог о погрешно примењеном материјалном праву.

Правилно је одлучено и о трошковима поступка на основу чланова 153. став 1. и 154. став 2. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.**